

um nõogas nink tuimas minnu, nink mitta
sõratised wiggadussed tuuewa jomisest. Minna
ütle selle selgesi, et sa fest ajast, kui sa mida
wõgga joma naftasid, ei olle ennamb ni meis-
lit mees, kui enne muiste. Minna põrga wõg-
ga, et sa windati huus lähhed, kui sa emma-
liga jomist mahha ei jätta. Et keit sinno mu-
ellaminne joba roigku minnu, sedda näed sa
essi. Sunkut nink Rubjes emma ikses sinno
kala põle. Kuiks kõdu-tahvas narva nink
laitsva sinno, nink kuiks latsed joosseva sinno
pärva, nink sõrimava suno jedikus loetav. Mõttle
sedda üiga tagasti. Kui sa veel ei jõu; Kui-
do siis eggabts sinno auu mõõrt püddas kuida
siis sinno maijapüddamine förda lats. Kuidas siis
sinno noire sinno armastas, kes nõud õse nink
paival sinno pärast ikkep nink põhcop. Kule
Juhhan! wõita jälle woinust hendo hile, kui
jomisse himmo sinnuse põle tusep, nink sinno
kõrksi siisse kutsup. Saa jälle mehhes, patran-
do henda, nink jälta sedda hirmso jomise moh-
ha, mis so hukkutusse siisse satop. Veel oia

selle

selle aig ümberkäändva. Minna tahha tehha,
mis mo joud kannap, et sinnust veel aus Mees
peop sama, et so Herrera veel selle awvitap.
Sa ollid jo muido üts hõ Mees, põa nõud
wasise neuwuga, Armas Juhhan, jälle ni hões
soda, kui sa enne selle hirmisa temist olikid.
Anna mulke kät se põle, et sa truiste sedda
toetus tähhad püddada, nink sedda lija jomisse
mahhojätta, mis sinno henda õnnes tullep."

Nida palvel se Kirriko Õppetaja sedda Juh-
hanni arvelikult. Juhhan illos fui lats, ni-
da leiksid Õppetaja sannad temmal läbbi süd-
da, nink waatos. Õppetajal: Jummal õnnista-
go teid aus Õppetaja, nink taasfugo teile tuh-
hat kord sedda hõdd, mis teije minnal teete.
Teije põstote minno ühhe hirmfa ello seest on-
ma õppetusse läbbi. Minna oli hukkan Mees,
ent ma tahha nõud teije sanno kuulda, nink
sedda jomist mahhojätta. Ennamb ta ei woi-
nu üttelda. Temma silma olliwa met täis, nink
temma läts selle kindla neuwoga ðerä: ei ma
nõud sa ilmag ei tahha Wino juu.

Kui